

Pravljica je umrla.

Danes ni več pravljic. Takrat so pa živele in so se vse enako začenjale: Živel je kralj in je imel tri sinove.

Živel je kralj in je imel tri sinove. Najmlajši je bil bedak in najpametnejši. Pustil je dvor in zlato in čast. Nekje zunaj mesta je zgradil hišico in postal krojač in je pel od jutra do večera, včasih še ponoči. Dobil je sina in ga je dal krstiti za Valentina, sam mu je pa pravil Tinče.

Tinče je rasel in oče mu je umeril novo obleko. Potem ga je posadil na kolena in mu povedal lepo zgodbo. Rekel je, da je pravljica.

»Tinče, velik si že, dovolj, pojdi in poglej, če je pravljica resnična.«

Tinče je ubogal. Vzel je kruh in palico in šel po svetu.

Oče mu je pravil o dvoru in o kralju, ki je imel tri sinove, Tinče je pa šel drugam. Zavil je čez polje, srečal je kmeta in ga je vprašal, če je na svetu še kaj pravljice.

Temno ga je pogledal kmet, pa je videl, da je otrok in mu ni zameril. Samo čudno je vzdihnil, potegnil iz malhe kos kruha in mu ga dal.

»To je vsa pravljica, vidiš!«

Tinče je zmajal, pa se je lepo zahvalil in odšel naprej. Nekje daleč je srečal berača. Ležal je kraj ceste in vzdihoval. Tinče se je domislil očetovega ukaza in je vprašal po pravljici. Berač se je začudil, potem se je široko zasmejal in vrgel na cesto svojo popotno palico.

»Lačen sem in to je pravljica.«

»V romarski palici je skrita pravljica,« je pomislil Tinče. Beraču je dal kruha, vzel je palico in odšel.

Hodil je noč in dan in je prišel na kraljev dvor. Korajžno je stopil pred kralja in vprašal, če je še pravljica na svetu. Sivemu kralju je bil fant všeč, pa je ukazal, da so se zbrali vsi modrijani, da bi presodili, če je še pravljica živa. Prinesli so knjige in listine, premišljevali so tri dni, potem pa so dognali, da pravljice ni več, da je pred toliko in toliko leti umrla.

»Kaj pa zdaj?« je rekel kralj.

»Nič,« se je zasmejal Tinče. »Očetu pojdem povedat.«

In takoj se je obrnil in vrnil domov. Kralj se je pa globoko zamislil. Potem je ukazal služabnikom, naj gredo gledat, kje je fantič doma. Ljudje so šli, našli vse in povedali, da je Tinče prav za prav kraljevega rodu. Oče

njegov je kraljevič, pa je zdaj navaden krojač. Stari kralj se je zgrozil in ukazal je sinu, naj se vrne na dvor. Krojač se je pa smejal kraljevim poslancem:

»Ne morem se vrniti. Pravljica je umrla. Ni je več.«

Še zmeraj so ga silili. Umiril se je in je rekel:

»Povejte mi pravljico pa pojdem!«

Razveselili so se in so začeli:

»Živel je kralj in je imel tri sinove. Dva sta bila pametna, tretji je bil bedak.«

»Ni res, pravljica je umrla,« je zakričal krojač. »Jaz vem za drugačno!«
Začudili so se in ga poslušali.

»Živel je človek in je imel tri sinove. Vsi so bili močni in zdravi. Delali so od zore do mraka. Nikdar niso jokali, ker so bili krepki. Peli so pa neprestano. Pametni so bili vsi enako in ljubili so se med seboj. Taka je pravljica. Pa mislite, da se je kaj velikega zgodilo? Nič. Vojaki niso bili, tudi lovci ne. Potem je prišel od nekod drugačen človek, hudoben in trd, zapeljal jih je v pijačo in greh in jih dobil v svojo oblast. Zdaj mu morajo služiti od jutra do večera, od večera do jutra. Taka je pravljica.«

In krojač se je vzdignil in šel na delo. Ministri in krajevi poslanci so nekaj godrnjali, potem so pa šli pravit pravljico kralju.

Kralj se je zamislil. Dolgo, dolgo je premišljeval. Nato je vstal in je bil ves drugačen. Dal je podreti ograjo okoli dvora in je vse velike vrtove preoral in posejal z žitom. Ministri so si pulili lase in vsa gospoda je jokala. Sivi kralj je pa delil žito lačnim množicam in pravil:

»Izpreobrnite se, pravljica je umrla.«

Sojatoslav:

Božji sejavci.

*Angelčki božji, nageljčki beli
sejejo polja z zlato roko,
pomlad in kmeta so prehiteli,
z njivice ene na drugo gredo.*

*Preko neba so v loku nemirnem
maurico svetlo tiho prižgali;
sije toplo na nebu večernem,
da bi pot k domu lahko spoznali.*

*Angelčki božji s pesmico zlato
drobno semenje so vrgli v zemljo,
Bog blagoslovil vse bo bogato,
da bomo želi samo zlato.*